JOC SECUND
(1930)

…ne fut-ce que pour vous en donner l'idee.
…n-ar fi decât pentru a vă da ideea (fr.)
Stéphane Mallarmé (Villiers)

* * *

Din ceas, dedus adâncul acestei calme creste.
Intrată prin oglindă în mântuit azur.
Tăind pe înecarea cirezilor agreste.
În grupurile apei, un joc secund, mai pur.
Nadir latent! Poetul ridică însumarea
De harfe resfirate ce-n zbor invers le pierzi
Şi cântec istoveşte: ascuns, cum numai marea
Meduzele când plimbă sub clopotele verzi.

— TIMBRU

Cimpoiul veşted luncii, sau fluierul în drum
Durerea divizată o sună-ncet, mai tare…
Dar piatra-n rugăciune, a humei despuiare
Şi unda logodită sub cer, vor spune – cum?
Ar trebui un cântec încăpător, precum
Foşnirea mătăsoasă a mărilor cu sare;
Ori lauda grădinii de îngeri, când răsare
Din coasta bărbătească al Evei trunchi de fum.

— GRUP

E temniţa în ars, nedemn pământ.
De ziuă, fânul razelor înşală;
Dar capetele noastre, dacă sunt.
Ovaluri stau, de var, ca o greşeală.
Atâtea clăile de fire stângi!
Găsi-vor gest închis, să le rezume.
Să nege, dreaptă, linia ce frângi:
Ochi în virgin triunghi tăiat spre lume?

— ÎNECATUL

Fulger străin, desparte această piatră-adâncă;

Văi agere, tăiaţi-mi o zi ca un ochean!
Atlanticei sunt robul vibrat spre un mărgean.
Încununat cu alge, clădit în praf de stâncă.
Un trunchi cu prăpădite crăci vechi, ce stau să pice.
Din care alte ramuri, armate-n şerpi lemnoşi.
Bat apele, din baia albastră să despice
Limbi verzi, şuierătoare, grin dinţii veninoşi.
— ORBITE
Colo, dimineaţa mea.
Viu altar îţi miruia:
Ca Islande caste, norii
În dorită, hartaorii.
Ageri, şerpii ce purtai.
Şerpii roşii, scurşi din rai.
Şi, cules, albastrul benţii
De pe jerbele Juvenţii.
Lăncile de iarbă mici
Le păzea căţeaua Bitsh.
Inimi mari dormeau pe ţară.
Munţi, cu sângele afară…
Cunoscut acelor zori
În fântâni, în şerpi, în nori.
— STATURĂ
Să nu prelingă, să nu pice
Viu spiritul, robit în ea.
La azimi albe să-l ridice:
Sfiit pruncia ei trecea.
Sori zilnici, grei, ardeau sub dungă.
Uşor sunau în răsărit;
Şi nori ce nu ştiau s-ajungă
Şi munţii, câţi va fi-ntâlnit.
Suiau cu iezerii, să cate
La anii falnici, douăzeci.
Vedeau din ceasul ce nu bate
— Din timp tăiat cu săbii reci.

— INCREAT
Cu Treptele supui văditei gale
Sfânt jocul în speranţă, de pe sunt.
Treci pietrele apunerii egale
Supt văile respinse, ce nu sunt.
Ţi-e inima la vârste viitoare
Ca şarpele pe muzici înnodat.
Rotit de două ori la mărul-soare.
În minutare-aprins – şi încrestat.
— IZBĂVITA ARDERE
Curcanii au mutat pe soare şirul
De gâturi cu, nestinşi, cartofii roşii.
La cerul lăcrămat şi sfânt ca mirul
Rotunzi se fac şi joacă pântecoşii!
Şuviţa stelei noi întinge-n ape.
Un stăpânit pământ ascultă ani.
Pământul s-a lipit de steaua-aproape.
Nuntesc, la curtea galbenă, curcani.
— POARTA
Suflete-n pătratul zilei se conjugă.
Paşii lor sunt muzici, imnurile – rugă.
Patru scoici, cu fumuri de iarbă de mare.
Vindecă de noapte steaua-n tremurare.
Pe slujite vinuri firimitură-i astru’.
Munţii-n Spirit, lucruri într-un Pod albastru.
Raiuri divulgate! Îngerii trimişi
Fulgeră Sodomei fructul de măceş.
— LEMN SFÂNT
În văile Ierusalimului, la unul.
Păios de raze, pământiu la piele:
Un spic de-argint, în stânga lui, Crăciunul.
Rusalii ard în dreapta-i cu inele.
Pe acest lemn ce-aş vrea să curăţ, nu e
Unghi ocolit de praf, icoană veche!
Văd praful – rouă, rănile – tămâie?

— Sfânt alterat, neutru, nepereche.
— LEGENDĂ
Străluminaţi ca nişte unghii.
Sub scuturi, îngeri au lăsat
Cherubul văii să-l înjunghii.
— Sădii în aer ridicat.
Şi limfa pajiştilor pale
Se pleacă soarelui ferit
Al certei sere animale:
Îngână sângelui ivit.
Scris, râul trece-n mai albastru
Şi varurile zilei scad.
E rane Taurului astru.
Vădita ţară, Galaad.
— AURA
Mire, văzut ca femeia.
Cu părul săpat în volute.
De Mercur cumpănit, nu de Geea.
Căi lungi înapoi revolute;
La conul acesta de seară.
Când sufletul meu a căzut
Şi cald, aplecatul tău scut
Îl supse, ca paté de ceară.
Crescut, între mâini ca de apă.
Ce lucru al tainei cercai?
Sub verdele lumilor plai
Arai o lumină mioapă.
— MOD
Te smulgi cu zugrăviţii, scris în zid
La gama turlelor acelor locuri.
Întreci oraşul pietrei, limpezit
De roua harului arzând pe blocuri.
O ceasuri verticale, frunţi târzii!
Cer simplu, timpul. Dimensiunea, două;
Iar sufletul impur, în calorii.

Şi ochiul, unghi şi lumea aceasta – nouă.
— Înaltă-n vânt tu frângi, să mă aştern
O, iarba mea din toate mai frumoasă.
Noroasă pata aceasta de infern!
Dar ceasul – sus; trec valea răcoroasă.
— SECOL
Răsărit al crestelor de păsări.
Steme nicăiri în fâlfâit.
Bântuie, când soarelui voit
Arcuite pajurile căţări.
Seceri dintre secete-au sclipit!
Chemi zidul ars, cu ierburile cimbruri.
Anulare unor albe timpuri.
Sub arginţii muntelui orbit.
— MARGINI DE SEARĂ
Pendulul apei calme, generale.
Sub sticlă sta, în Ţările-de-Jos.
Luceferii marini, amari în vale;
Sălciu muia şi racul fosforos.
Un gând adus, de raze şi curbură
(Fii aurul irecuzabil greu!)
Extremele cămărilor de bură
Mirat le începea, în Dumnezeu.
— STEAUA IMNULUI
„Asemenea seri se întorc, zice-se, de demult”.
M. I. Caragiale (Craii de Curtea-Veche, pag. 36)
Râu încuiat în cerul omogen.
Arhaic Unt, din lăudată seară.
Scurs florilor, slujind în Betleem.
Când gărzile surpate înviară.
Să port – sub raze deget şters închis
Un liniştit, un rar şi tânăr mugur
Prin ger mutat, prin tufele de zinc.
La stâncile culcate: să le bucur.
— SUFLET PETRECUT

Scăzută zării blândă e ţara minerală.
— Inel şi munte, iarbă de abur înzeuat.
A ofilirii numai această foarte pală
Făclie, pe ghicirea Albastrului ouat.
Minţiri, lumini? Scăpată, doar sfânta, ca o maică
— Ars doliul ei; cu fruntea călcată de potcap:
Scăldând la dublul soare, apos, de la Drăgaică.
Rotundul, scund în palmă, duh simplu-n chip de nap.
— DIOPTRIE
Înalt în orga prismei cântăresc
Un saturat de semn, poros infoliu.
Ca fruntea vinului cotoarele roşesc.
Dar soarele pe muchii curs – de doliu.
Aproape. Ochii împietresc cruciş
Din fila vibrătoare ca o tobă.
Coroana literei, mărăciniş.
Jos în lumină tunsă, grea, de sobă.
Odaie, îndoire-n slabul vis?
— Deretecată trece, de-o mătuşe
Gunoiul tras în conuri, lagăr scris.
Adeverire zilei – prin cenuşe.
— DESEN PENTRU CORT
O, veacul legiuise militar
În litere ca turnul ţuguiate!
Urzite căi, neverosimil var.
Prin dimineaţa ierbii înmuiate.
Spălări împrăştiate! Înnoiţi
Arginturile mari botezătoare
Şi inima călărilor – spuziţi
De dreapta ziua aceasta suitoare.
— Ei vor sălta, la drum cu Novalis.
Prin Şvabii verzi, ţipate în castele.
Să prade tremuratul plai de vis.
Prielnic potrivirilor de stele!
— EDICT

Această pontifică lună
Cuvânt adormiţilor e.
Din roua caratelor sună
Geros, amintit: ce-ru-le.
O sobă, cealaltă mumie.
Domneşte pe calul de şah.
La Moscova verde de-o mie
De turle, ars idol opac.
Dogoarea, podoabă: răsfeţe
Un secol cefal şi apter.
— Ştiu drumul Slăbitelor Feţe
Ştiu plânsul apos din eter.